

EL MICALET GALACTIC

Un pollastre amb quatre potes

Larissa Timofeeva i Amaia Iturraspe Bellver

Dibuixos de José María Albero

Ningú no sap d'on va arribar el vell Dzed Baradzed a les nostres terres; simplement va aparèixer un dia contant belles històries i en poc de temps va captivar tot el públic, gran i menut.

Tothom el coneix, ha recorregut tots els racons de la Rússia blanca, i en tots els pobles l'esperen i és ben rebut. La seua barba blanca, la seua llarga camisa de lli i el bastó de roure li donen un aire molt enigmàtic. Alguns fins i tot diuen que té poders màgics, ja que l'han vist guarir les persones i els animals que donaven per insalvables. Ningú no sap quants anys té, la seua saviesa és d'una persona que ha viscut molt

i ha vist moltes coses, però la lluentor dels seus ulls i les bromes que fa mostren un esperit jove i inquiet.

Embruixa la gent amb les seues històries que, més que llegendes o contes inventats, duen la saviesa i la intel·ligència del poble bielorús. Són com un testimoni dels avantpassats, d'amor i respecte a la naturalesa, a la terra i als seus habitants. Per això, quan Dzed Baradzed arriba al poble, tothom es reuneix per escoltar-lo i per aprendre del passat, perquè sols qui coneix i respecta el seu passat pot entendre el present i creure en el futur.

Així és que silenci i escoltem Dzed Baradzed.

Baradzed ha arribat al poble,
xiquetes i xiquets li fan el rogle.
I assegut en un sac de palla,
comença la seua rondalla.
«Per què hi ha óssos en el món?»

PER QUÈ HI HA ÓSSOS EN EL MÓN?

Conten els vells que abans no existien els óssos, que eren persones com tu i com jo. Per aquell temps, la gent vivia en el bosc i prop dels rius, on caçaven, pescaven, feien bolets i baies, i també agafaven la mel de les abelles silvestres, que feien els ruscós a les capçades dels arbres. Quan algú trobava un arbre amb un rusc, lligava una corda a la soca i això significava que d'aquell arbre, solament aquella persona podia agafar-ne la mel.

Així com ara hi ha persones treballadores i n'hi ha també que passen el dia tombades a la

fresca, en aquell temps vivia un home que solament s'alçava del llit per menjar i poc més. Doncs bé, com el gandul no tenia cap gana de buscar pel bosc els ruscos d'abelles, es dedicava a furtar la mel dels arbres aliens. I no li anava malament, segons sembla, ja que en poc de temps es va fer gros com un tonell. La mala sort era que amb tant de pes cada vegada li costava més pujar als arbres, fins que, de tan gros com s'havia fet, un bon dia es va cansar i va decidir buscar una solució al problema.

En aquella època els mags no eren una cosa rara, vivien entre la gent i ajudaven en les faenes diàries. Si hi havia sequera i els arbres no feien fruits, els mags conjuraven els núvols i la pluja venia. Si, per contra, plovia massa, cridaven el sol i el vent perquè eixugaren els camins. Els mags també sabien de medicina i, amb pocions secretes i paraules màgiques, ajudaven tot aquell qui ho demanava. No obstant això, els mags tot-poderosos, que podien fer qualsevol cosa, sovint s'amagaven dels ulls humans en les profunditats dels boscos i, per demanar algun desig, les persones havien d'anar a buscar-los. D'aquesta forma, els mags evitaven malgastar la seua màgia

per a complir els desitjos capritxosos, ja que la gent es decidia a mamprendre una llarga recerca solament si era alguna cosa vital.

Això va ser el que li va passar a aquell gandulàs, que va pensar que o la màgia el feia flac i àgil, o es moriria de gana. Així doncs, un dia d'aquells va eixir a la recerca del mag totpoderós. Va caminar molt de temps, quan tenia gana trobava algun arbre amb corda, en furtava la mel i després es tombava a dormir. Així passaren uns dies fins que va arribar a una clariana en la profunditat del bosc i va veure la cabana on vivia el mag. Va tocar a la porta, però no li va obrir ningú, ja que el mag se n'havia anat a collir unes herbes miraculoses per fer les seues barreges màgiques. «Em tombaré ací propet, a l'ombra d'aquest roure, fins que vinga el totpoderós i em solucione tots els problemes», va pensar el tros de gandul. Així va ser que es va llevar la capa, la va estirar a terra i s'hi va gitar damunt disposat a fer una bona becadeta quan, de sobte, va veure que l'arbre tenia lligada la corda, senyal que la mel ja tenia amo. «Això segur que és del mag, millor si no ho toque, no fóra cas que es disguste amb mi» –i va intentar dormir un poc.

Però el costum de furtar la mel aliena no el deixava pensar en una altra cosa i al final no va poder més, va pujar a l'arbre, va traure tota la mel i se'n va fartar fins a les orelles. «Què deu posar el mag a les abelles que fan una mel tan bona?» –es demanava en veu alta. La mel li regallava per la barbeta i ja estava tot empastifat quan va sentir una veu que, a poc a poquet, s'hi acostava. Va parar l'orella:

Jo no tinc cap porquet, però tinc un senglaret,
dos perdius i un gallet, i una vaca que em fa llet.
Oi luli-luli-lu, oi luli-luli-la!
De matí vaig al bosc, torne quan es fa tot fosc,
herba-sana i rovellons, baies negres i pinyons.
Oi luli-luli-lu, oi luli-luli-la!

Tot d'una va veure que el mag mateix eixia del bosc amb una cistella penjada al braç plena d'herbes miraculoses. El totpoderós es va astorar molt en veure aquell home al seu arbre i li va fer un crit:

–Ep! El de dalt de l'arbre, qui t'ha donat permís per a menjar-te la meua mel?

Aleshores el gandul, que estava més mort que viu de por, li respongué amb un filet de veu:

–Doncs..., és que he vingut per veure si em pot ajudar amb la seua màgia a fer-me flac i àgil...

–I com és que vols estar flac i àgil? –va dir el mag, olorant que aquell home era tot un gandulàs.

–Per a pujar millor als arbres. De tan gros com estic cada vegada em costa més aconseguir la mel.

El mag, en sentir allò, va agafar una bona enrabiada i li va dir amb un conjur:

–Si tant t’agrada la mel, faré que et passes tota la vida furtant-la dels arbres aliens i a l’hivern, que no hi ha mel, et quedaràs adormit en un cau. Et transformaré en un ós!

I així van aparéixer els óssos en els nostres boscos, i si algú no ho creu, que en cace un i li ho demane.